

Մ ՈՒՐԲ Զ ԱԿՈՐ

ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՆԻՍ ՄԱՅՐ Ե ԿԵՂԵՅԻ

Նոր Կիրակի

19 ԱՊՐԻԼ 2009

**Ընթերցումներ
ժայռի Վրայ Շինել Տունը
Ծանուցում**

Էջ 1
Էջ 2
Էջ 4

**ԸՆԹԵՐՑՈՒՄ
«ԱՌԱՔԵԱԼՆԵՐՈՒՆ ԳՈՐԾԵՐԸ»
ԳԻՐՔԷՆ
(5.34-6.7)**

Այն ատեն ատեանին մէջ ոտքի ելաւ Գամաղիէլ անունով մէկը, որ փարիսեցիներէն էր եւ ամբողջ ժողովուրդին կողմէ յարգուած օրէնքի ուսուցիչ մը, հրամայեց որ նախ առաքեալները դուրս տանին, եւ ապա ժողովականներուն ըսաւ.

«Ո՛վ իսրայէլացիներ, լաւ մտածեցէք եւ ա՛պա որոշում առէք այս մարդոց մասին: Կը յիշէք թէ ժամանակ մը առաջ Թեղաս անունով մէկը ելաւ, որ ինքզինքը երեւելի մէկը կը յայտարարէր, եւ շուրջ չորս հարիւր հոգիներ իրեն միացան. բայց ինք սպաննուեցաւ եւ բոլոր իրեն միաբանածները քայքայուեցան ու ցրուեցան: Իրմէ ետք Գալիլիացի Յուդա մը ելաւ մարդահամարի օրերուն եւ բազմաթիւ ժողովուրդ ապստամբութեան մղեց իրեն հետ. սակայն ան ալ կորսուեցաւ, եւ բոլոր անոնք որ իրեն յարած էին՝ ցրուեցան: Գալով ասոնց, կ'ըսեմ ձեզի. այս մարդոցմէ ձեռք քաշեցէք եւ ձգեցէք զիրենք: Որովհետեւ, եթէ ասոնց խորհուրդն ու գործը մարդոցմէ է՝ պիտի խափանուի. իսկ եթէ Աստուծմէ է՝ չէք կրնար խափանել, եւ թերեւս այդ ձեւով Աստուծոյ դէմ պայքարած ըլլաք»:

Ժողովականները հաւանեցան Գամաղիէլի խօսքերուն, եւ առաքեալները կանչել տալով՝ ձեռն տուին. ապա պատուիրելով որ ա՛լ Յիսուսի անունով չխօսին, արձակեցին զանոնք: Իսկ առաքեալները ատեանէն հեռացան, ուրախանալով որ Տիրոջ անունին համար անարգանքի արժանացան: Ամէն օր, թէ՛ տաճարին եւ թէ՛ իրենց տուններուն մէջ, անդադար կը սորվեցնէին՝ Յիսուս Քրիստոսը քարոզելով:

Ժամանակ մը ետք, երբ Յիսուսի հետեւորդները շատցան, յունախօս հրեաները սկսան տրտնջալ եբրայախօս հրեաներուն դէմ, որովհետեւ ամենօրեայ նպաստի բաշխումին մէջ իրենց այրիները կ'անտեսուէին: Այն ատեն, տասներկու

առաքեալները կանչեցին բոլոր հաւատացեալները եւ ըսին.

«Մենք չենք ուզեր Աստուծոյ խօսքին քարոզութիւնը ձգել եւ ուսելիք մատակարարելով զբաղիլ: Հետեւաբար, եղբայրներ, ձեր կողմէ վկայուած եօթը հոգիներ ընտրեցէք, որոնք Սուրբ Հոգիով եւ իմաստութեամբ լեցուն ըլլան. զանոնք այս անհրաժեշտ գործին համար կարգենք, իսկ մենք աղօթքի եւ Աստուծոյ խօսքին մատակարարման նուիրուինք»:

Հաւատացեալներ ուղիղ գտան առաջարկը եւ հետեւեալները ընտրեցին.՝ Ստեփանոսը, որ հաւատքով եւ Սուրբ Հոգիով լեցուն մարդ մըն էր, Փիլիպպոսը, Պրոքորոնը, Նիկանորը, Տիմոնը, Պարմենասը եւ Նիկողայոսը որ հրէութեան դարձած անտիոքացի մըն էր: Ապա զանոնք բերին առաքեալներուն առջեւ, որոնք աղօթեցին եւ իրենց ձեռքը դրին անոնց վրայ:

Ահա այսպէս Աստուծոյ խօսքը կը տարածուէր եւ Երուսաղէմի մէջ հաւատացեալներու թիւը մեծապէս կը շատնար: Նոյնիսկ քահանաներէն շատեր հաւատքը կ'ընդունէին:

**ԸՆԹԵՐՑՈՒՄ ՅԱԿՈՐՈՍ ԱՌԱՔԵԱԼԻ
ԸՆԴՀԱՆՐԱԿԱՆ ՆԱՄԱԿԷՆ
(3.1-12)**

Եղբայրներս, ամէնքդ ալ ուրիշները սրբագրելու հետամուտ մի՛ ըլլաք, գիտնալով որ մենք՝ ուսուցանողներս աւելի խստութեամբ պիտի դատուինք, որովհետեւ բոլորս ալ յանցանքներ ունինք:

Ան որ գիտէ իր խօսքերը կշռել՝ կատարեալ մարդ է, ինքզինքին իշխելու կարող: Տե՛ս թէ ինչպէս ձիերուն բերանը սանձ կը դնենք որպէսզի մեզի ենթարկուին, եւ անով ձիուն բոլոր շարժումները կը կառավարենք: Կամ դիտէ նաւերը. ո՛րքան ալ մեծ ըլլան եւ ի՛նչպիսի զօրաւոր հովերէ ալ քշուին, փոքրիկ դեկ մը զիրենք կ'ուղղէ դէպի հոն ուր նաւավարը կը փափաքի տանիլ: Նոյնպէս ալ լեզուն. թէեւ փոքր անդամ մըն է, բայց մեծամեծ բաներով կը պարծենայ: Գիտէք թէ պատիկ կայծը հսկայ անտառ մը կրնայ հրդեհել: Լեզուն ալ կրակ է: Անիրաւութեան աշխարհ մըն է անիկա: Թէեւ պարզ մէկ անդամն է մարմնին, բայց ամբողջ մարդը կ'ապականէ, եւ գեհեհի կրակով բռնկած՝

ՄԵՐՏՈՂՈՒԹԻՒՆ ՄԱՏԹԵՈՍԻ ԱՒԵՏԱՐԱՆԻՆ

ՀԵՌՈՒԱԿ՝ ԶԱՐԲՀ ԱՐՔ. ԱԶՆԱԲՈՐԵԱՆ
ԽԱՐԱԳՐԻ ԳՆՈՒՆԿ Ք. Գ.

Է

ԺԱՅՈՒ ԱՐԱՅ ՇԻՆԵԼ ՏՈՒՆ (7.24-29):

«Ուրեմն, ով որ իմ այս խօսքերս կը լսէ եւ կը գործադրէ գանձնք, պիտի նմանի այն իմաստուն մարդուն, որ իր տունը ժայռի վրայ կը շինէ: Անձրեւները կու գան, գետերը կը յորդին, հովերը կը փչեն եւ կը զարնուին տան, բայց տունը չի կործանիր, որովհետեւ ժայռի վրայ հաստատուած է: Իսկ ով որ իմ այս խօսքերս կը լսէ, բայց չի գործադրեր գանձնք, պիտի նմանի այն յիմար մարդուն, որ իր տունը աւազի վրայ կը շինէ: Անձրեւները կու գան, գետերը կը յորդին, հովերը կը փչեն եւ կը զարնուին տան, եւ տունը կը կործանի: Եւ ի՞նչ անաւոր կ'ըլլայ այդ տան կործանումը:»

Երբ Յիսուս վերջացուց այս խօսքերը, ժողովուրդը կը հիանար անոր ուսուցման վրայ, որովհետեւ հեղինակութեամբ կ'ընտանացներ եւ ո՛չ թէ Օրէնքի ուսուցիչներուն պէս:»

Ասիկա Լեւրան Քարոզին վերջին հատուածն է: Անոր եզրափակիչ խօսքերը կը բովանդակէ եւ կը խտացնէ ամբողջ բաժինը:

Ինչպէ՞ս է, որ կը խտացնէ:

Դարձեալ բաղդատութեան մը առջեւ ենք: Ասիկա չորրորդն է: Առաջինը նեղ դուռի եւ լայն դուռի բաղդատութիւնն էր: Երկրորդը՝ լաւ ծառի եւ գէշ ծառի բաղդատութիւնն էր: Երրորդը՝ սուտ ուսուցիչներու եւ ճշմարիտ ուսուցիչներու բաղդատութիւնն էր: Մեր այս հատուածով ալ կը տրուի չորրորդ բաղդատութիւնը: Յիսուս կը խօսի երկու տուն շինողներու մասին. մէկը տունը կը շինէ ժայռի վրայ, միւսը՝ աւազի:

Այս չորս բաղդատութիւններն ալ աստիճանաբար կ'ընկեն մեր մտքին մէջ որոշ ճշմարտութիւն մը դրոշմել: Եւ աստիճանաբար են:

Մինչեւ Հիմա Յիսուս շատ բաներ ըսաւ: Եւ իր դիմաց եղող շահերտները եւ բաղդատութիւնները այդ բոլորը լսեցին:

Լսելը կարեւոր չէ, կ'ըսէ Յիսուս: Կարեւորը՝ լսելուն հետեւանք տայն է: Կարեւորը իմ լսածներս կը փորձե՞մ՞ կեանքիս մէջ կիրարկել:

Այն մարդը որ կը լսէ Յիսուսի ուսուցումները եւ քարոզութիւնները եւ կը հիանայ, կամ նոյնիսկ գանձոնք կ'առնէ եւ կը փորձէ ուրիշներուն ալ բաշխել, սակայն մնալով գուտ խօսքի սահմանին մէջ, անիկա չ'օգտուիր, որովհետեւ իր լսած ուսուցումները եւ քարոզութիւնները կեանքի չէ վերածած:

Յակոբոս առաքեալ իր նամակին մէջ կ'ըսէ. «ով որ պարզապէս կը լսէ պատուիրանը, բայց չի կատարեր, կը նմանի անոր՝ որ ուշադրութեամբ ինքզինքը կը դիտէ հայելիին մէջ. հազիւ հայելիէն հեռացած՝ ա՛յլ չի տեսներ ինքզինքը եւ կը մոռնայ իր ինչպէս ըլլալը» (Յկ 1.23-24): Առաքեալը Աստուծոյ խօսքն է, որ հայելիի կը նմանցնէ: Աստուծոյ խօսքը օգին մէջ ճշմարտութիւն մը չէ, այլ մեր մասին եւ մեր կեանքերուն մասին ճշմարտութիւն մը կու տայ: Եւ անոր մէջ մենք մեր կեանքին պատկերը կը տեսնենք: Եթէ մէկը այդ հայելիէն հեռանալէ ետք Աստուծոյ պատուիրանը չի կատարեր՝ կը նմանի այն

մեր ամբողջ կեանքը կրակով կը վառէ: Բոլոր տեսակի գազանները, թռչունները, սողունները եւ ծովային կենդանիները նուաճուած են մարդուն կողմէ եւ կը հնազանդին անոր: Բայց ո՛չ ոք կրնայ հնազանդեցնել մարդկային լեզուն որ չար է, անգսպելի եւ մահացու թոյնով լեցուն: Անով կ'օրհնենք մեր Տէրը եւ Հայրն Աստուած, եւ դարձեալ անով կ'անհիծենք մարդիկը որոնք Աստուծոյ նմանութեամբը ստեղծուած են: Այսինքն՝ նոյն բերանէն կ'ելլեն թէ՛ օրհնութիւնը եւ թէ՛ անէծքը: Ասիկա ճիշդ չէ սակայն, եղբայրներս: Միթէ աղբիւր մը միեւնոյն ակէն քաղցր եւ դառն ջուր կը բղխէ՞: Կարելի բա՞ն է, եղբայրներս, որ թղբներն ճիթապտուղ տայ կամ որթատուկը՝ թուզ: Նմանապէս կարելի չէ որ աղուտ հողէն քաղցր ջուր բղխի:

ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՒԵՏԱՐԱՆԵՆ ԸՍՏ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԻ

(1.1-17)

Աշխարհի ստեղծագործութենէն առաջ գոյութիւն ունէր Բանը, այսինքն՝ Որդին: Բանը Աստուծոյ հետ էր եւ Բանը Աստուած էր: Անիկա սկիզբէն Աստուծոյ հետ էր: Անով էր որ Աստուած ամէն ինչ ստեղծեց. առանց անոր ոչ մէկ բան ստեղծեց: Կեանքը Անով սկիզբ առաւ. եւ կեանքը մարդոց համար լոյսն է՝ որ խաւարին մէջ կը փայլի. եւ խաւարը չկրցաւ Անոր յաղթել:

Յովհաննէս, որ Աստուծոյ կողմէ ղրկուած մարդ մըն էր, եկաւ Լոյսին համար վկայութիւն տալու, որպէսզի ամէն մարդ Անոր անունին հաւատայ: Ինք Լոյսը չէր, այլ՝ Լոյսին համար վկայ մը: Բա՛նն էր ճշմարիտ Լոյսը, որ աշխարհ գալով կը լուսաւորէ ամբողջ մարդկութիւնը: Աշխարհի մէջ էր Ան, աշխարհը Իրմով ստեղծուեցաւ, սակայն աշխարհը զԱյն չճանչեցաւ: Իր իսկ ստեղծած աշխարհը եկաւ, բայց մարդիկ գինք չընդունեցին: Իսկ գինք ընդունողներուն եւ Իրեն հաւատացողներուն՝ իշխանութիւն տուաւ Աստուծոյ որդիներ ըլլալու. ո՛չ արեան ճամբով եւ ո՛չ մարմնի կամ մարդկային կամքով, այլ Աստուծոյ ծնելով:

Եւ Բանը մարմին եղաւ եւ մեր միջեւ բնակեցաւ՝ շնորհքով եւ ճշմարտութեամբ լեցուն: Մենք տեսանք Անոր փառքը, փառքը Աստուծոյ միածին Որդիին:

Յովհաննէս Անոր մասին վկայեց, յայտարարելով. «Ասիկա է Ան, որուն մասին կ'ըսէի. “Ան որ ինձմէ ետք պիտի գայ՝ ինձմէ մեծ է, որովհետեւ ինձմէ առաջ գոյութիւն ունէր”»: Իր լիառատ շնորհքէն մենք շարունակ շնորհք ստացանք, որովհետեւ Օրէնքը Մովսէսի միջոցաւ տրուեցաւ, մինչ շնորհքն ու ճշմարտութիւնը՝ Յիսուս Քրիստոսի միջոցաւ:

մարդուն, որ հայելիին մէջ կը դիտէ իր պատկերը, եւ պահու մը համար կը տեսնէ իր ինչպէս ըլլալը, սակայն հազիւ հայելիէն իր աչքը կը կտրէ՝ կը մոռնայ թէ ինք ինչպիսին է: Իր մտքին առջեւ կ'աղօտանայ իր պատկերը: Մինչդեռ այն մարդը որ Աստուծոյ պատուիրանը կը կատարէ՝ միշտ իր պատկերը կը տեսնէ հայելիին մէջ եւ կը փորձէ գայն բարելաւել իր գործերով եւ կեանքով:

Հետեւաբար, Յիսուս շատ յստակ կերպով կը շեշտէ գործին կարեւորութիւնը:

Թերեւս այս հատուածին ընթերցումէն ետք պզտիկ սխալ տպաւորութիւն մը կրնանք ունենալ: Յիսուս կը պատմէ, որ աւազի վրայ տուն շինողն ալ կը շինէ, ժայռի վրայ շինողն ալ՝ տուն կը շինէ: Շինելը կայ: Հարցումը որ պէտք է դնենք այստեղ սա է. Արդեօք երկուքն ալ իսկական իմաստով շինութիւն են: Եւ այս տուն շինելու պատկերը ի՞նչ կը յուշէ կամ ի՞նչ կը թելադրէ մեզմէ իւրաքանչիւրին:

Տուն շինելը համբերութեան աշխատանք է: Առանց համբերութեան տուն չի շինուիր: Ժայռի վրայ տուն շինողն ալ համբերութեամբ կը շինէ, աւազի վրայ տուն շինողն ալ համբերութեամբ կը շինէ: Միայն թէ առաջինին շինածը ամուր կ'ըլլայ, իսկ երկրորդին շինածը՝ անհաստատ եւ խախտու:

Ժայռը խորհրդանշանն է ամուր հաւատքին, իսկ անոր վրայ շինուած տունը՝ կեանքին: Այն տունը որ ժայռին վրայ կը շինուի՝ ամուր հաւատքին վրայ շինուող կեանքն է: Գալով աւազին. անիկա անկայուն հաւատքի խորհրդանշանն է: Անոր վրայ շինուող կեանքը նոյնպէս անկայուն կ'ըլլայ, եւ չի դիմանար՝ կը կործանի երբ փորձութիւնները գան հասնին իր վրայ:

Բայց ի՞նչ կեանքի մասին է մեր խօսքը: Յաւիտենական կեանքին մասին է կամ մեր փրկութեան մասին է: Կարեւորը յաւիտենական կեանքին մէջ տուն շինելն է: Եւ այդ տունը կը շինուի հաւատքով եւ հաւատքի գործերով:

Ինչպէս ըսի, երկու շինողներուն ալ պարագային, հաւատքի եւ համբերութեան պակասը չկայ: Երկուքն ալ կը շինեն: Սակայն շատեր կը շինեն: Ո՞ր մէկ տունն է որ կանգուն կը մնայ: Այն տունը որ ամուր հաւատքի վրայ կը շինուի:

Բայց ի՞նչ է հաւատքը: Հարցումը այսպէս դնեմ. Մեր հաւատքը որո՞ւ կապուած հաւատք է:

Առանց Քրիստոսի հաւատքի տունը չի կրնար կանգուն մնալ: Եւ ամբողջ Նոր Կտակարանը այդ ճշմարտութիւնն է, որ մեզի կը բերէ: Չէ՞:

Հաւատք Քրիստոսի վրայ:

Հաւատքը օգին մէջ առկախ բան մը չէ եւ չի կրնար ըլլալ: Անիկա անձի մը վրայ կը հիմնուի: Եւ դեռ.

Սաղմոսներու գիրքին մէջ յայտնապէս ըսուած է. «Եթէ Տէրը ինք չշինէ տունը, գուր տեղ կը յոգնին գայն շինողները» (Սղ 127.1): Ըսուածը այն է, որ եթէ Աստուած ինք օգնական չըլլայ տուն շինելուն՝ մարդոց ամբողջ ճիշդ պարագայի կ'ըլլայ: Մարդը կրնայ շինելու ճիւղին մէջ ըլլալ, բայց ինք չէ որ կը շինէ, այլ Աստուած: Մարդը ձեռքն է, Աստուած ինքն է, որ կը շինէ: Այս երկրի վրայ հողեղէն բազուկներն ենք մենք: Հիմա. այդ շինութեան ատեն մենք մե՞ր գործն է, որ կ'ընենք, թէ Աստուծոյ գործն է, որ կ'ընենք: Եթէ մե՛ր գործն է, որ կ'ընենք՝ այդ շէնքը փուլ կու գայ: Իսկ եթէ Աստուծո՛յ գործն է, որ կ'ընենք՝ այդ շէնքը ամուր կը դիմանայ, կ'ըլլայ կանգուն: Նոյն բանը Յիսուս այլ բացատրութեամբ մըն ալ կ'ըսէ: Յովհաննէսի աւետարանին մէջ կը կարդանք.

«Ես եմ ճշմարիտ որթատունկը, եւ Հայրս մշակն է: Անիկա կը կտրէ վրաս հաստատուած բոյոր այն ճիւղերը որոնք պտուղ չեն տար, իսկ բոյոր անոնք որոնք պտուղ կու տան՝ յօտելով կը մաքրէ, որպէսզի աւելի պտղաբեր ըլլան: Դուք արդէն իսկ մաքրուած էք այն խօսքին համար՝ որ ձեզի խօսեցայ: Ինձի միացած մնացէք եւ ես ձեզի միացած պիտի մնամ: Ինչպէս որ ճիւղը ինք առանձին պտուղ չի տար՝ եթէ որթատունկին միացած չըլլայ, նոյնպէս ալ դուք չէք կրնար պտուղ տալ՝ եթէ ինձի միացած չըլլաք» (ՅՀ 15.1-4): Եթէ մեր շինելիք տունը Քրիստոսի վրայ չհիմնուի՝ այն ատեն յոյս չի մնար, որ տունը կանգուն մնայ: Միայն Քրիստոսի հաւատքին վրայ շինուած տունն է, որ կրնայ հաստատուն մնալ:

Հետեւաբար, մեր փրկութեան կամ մեր յաւիտենական կեանքի շինութեան համար բազմաթիւ կերպեր կան: Անցեալ հատուածի սուտ ուսուցիչներու մասին խօսքերուն լրացուցիչ բաժին մըն է «Ժայռի վրայ շինել տունը» անունով այս հատուածը: Սուտ ուսուցիչները միայն Յիսուսի ժամանակ չէ, որ կային: Հիմա ալ կան, եւ շատ կան, ինչպէս նախապէս ալ ըսի: Սուտ ուսուցիչները այսօր Քրիստոսի անունով փրկութիւն կը քարոզեն, բայց այդ փրկութեան հիմը Քրիստոսի անձը չէ: Սակայն առանց Քրիստոսէ անցնելու փրկութիւն չկայ. ինքն է ճանապարհը, ճշմարտութիւնը եւ կեանքը:

Ակնարկ մըն ալ դարձնենք վերջին երկու համարներուն վրայ. «Երբ Յիսուս վերջացուց այս խօսքերը, ժողովուրդը կը հիանար անոր ուսուցման վրայ, որովհետեւ հեղինակութեամբ կ'ուսուցանէր եւ ո՛չ թէ Օրէնքի ուսուցիչներուն պէս»:

Ժողովուրդը յստակ տարբերութիւն մը կը տեսնէր Յիսուսի ուսուցումին եւ Օրէնքի ուսուցիչներու սորվեցուցածին միջեւ: Ի՞նչ էր այդ տարբերութիւնը: Երկու կողմերն ալ Աստուծոյ խօսքը չէին ուսուցաներ: Ի՞նչ հեղինակութեան մասին է խօսքը:

Յիսուսի գործերն էին, որ իր ուսուցումին կու տային հեղինակութեան դրոշմը: Իր խօսքը եւ գործը իրարու կը համապատասխանէին:

Ո՞ր ուսուցիչն է, որ աշակերտներուն վրայ հեղինակութիւն կ'ունենայ: Անիկա՞ որ ճշմարիտ է: Ուսուցիչի մը ճշմարտականութիւնն է, որ անոր հեղինակութիւն կու տայ: Ամենէն աւելի տպաւորող ուսուցիչը այն է, որ իր խօսքէն աւելի ցոյց կու տայ այդ խօսքին գործադրութիւնը իր կեանքին մէջ: Ինք երբ աշակերտին բան մը կը թելադրէ՝ ի պաշտօնէ չէ որ կ'ըսէ: Ուսուցիչ մը կրնայ իր աշակերտներուն ըսել. «Տղա՛ք, կոկիկ եղէք»: Բայց երբ աշակերտը անոր կեանքին մէջ այդ կոկիկութիւնը չի տեսներ, չի կրնար վստահիլ անոր խօսքին, եւ ուսուցիչը իր հեղինակութիւնը կը կորսնցնէ: Հեղինակութիւնը կը յայտնուի եւ կը զօրանայ այն պարագային, երբ խօսք եւ գործ միասին կը քալեն:

Յիսուս ինք Օրէնքի ուսուցիչներուն մասին ըսած է. «Մովսէսի աթոռը նստան Օրէնքի ուսուցիչներն ու փարիսեցիները: Իրենց ըսածներուն հնազանդեցէք եւ կատարեցէք զանոնք. սակայն մի՛ ընէք ինչ որ իրենք կ'ընեն. որովհետեւ անոնք կը սորվեցնեն, բայց չեն կատարեր» (23.2-3): Ուրեմն, անոնց ուսուցումն ալ ուղիղ էր իր ընդհանրութեան մէջ, բայց ատիկա բաւարար չէր: Ուսուցում մը որպէսզի իսկական դառնայ՝ պէտք է ի գործ բերուի, պէտք է կատարուի:

Արդ, ժողովուրդը կը տեսնէր Յիսուսի սորվեցուցածին եւ գործին սերտ միասնութիւնը: Յիսուս կ'ապրէր եւ իր ապրածը կ'ուսուցանէր:

ԵՐԵՍՆՕՐԵԱԿ

Հրագրար, 23 Ապրիլ 2009

11.00 Աղօթածողով՝
Քոյրերու ժողով

Ուրբաթ, 24 Ապրիլ 2009

19.00 Եղեռնեան Ոգեկոչում
Ս. Պատարագ

Կրոնար, 26 Ապրիլ 2009

ԿԱՆԱՉ ԿԻՐԱԿԻ

09.30 Ժամերգութիւն
11.00 Ս. Պատարագ

Երեքշաբթի, 28 Ապրիլ 2009

19.00 Ֆիլմի ցուցադրութիւն՝
“The Chronicles of Namia: Prince Caspian“

Հրագրար, 30 Ապրիլ 2009

11.00 Աղօթածողով՝
Քոյրերու ժողով

Կրոնար, 03 Մայիս 2009

ԿԱՐԱԻՐ ԿԻՐԱԿԻ

09.30 Ժամերգութիւն
11.00 Ս. Պատարագ

Հրագրար, 07 Մայիս 2009

11.00 Աղօթածողով՝
Քոյրերու ժողով

Կրոնար, 10 Մայիս 2009

ՏՕՆ ԵՐԵՒԱՆ ԱՌԻՔ ԽԱՉԻՆ

09.30 Ժամերգութիւն
11.00 Ս. Պատարագ

Երեքշաբթի, 12 Մայիս 2009

19.00 Երիտասարդական զրոյց՝
«Ուխտատեղիներ եւ Սրբավայրեր»

Հրագրար, 14 Մայիս 2009

11.00 Աղօթածողով՝
Քոյրերու ժողով

Կրոնար, 17 Մայիս 2009

09.30 Ժամերգութիւն
11.00 Ս. Պատարագ

ՏՆՕՐՀՆԷՔ

Տնօրհնէք փափաքող
ընտանիքները,
թող բարեհաճին դիմել
Տ. Գառնիկ Քինյ. Գոյունեանի,
հեռաձայնելով 514 331 5445 x203
կամ՝ 514 909 5203 քիւերէն մէկուն:

ՍՈՒՐԲ ՅԱԿՈՒԲ Առաջ. Մայր Եկեղեցի

Ուրբաթ, 24 Ապրիլ 2009-ի
Երեկոյեան Ժամը 7.00-ին՝

Ս. ՊԱՏԱՐԱԳ ԵՒ ԱՊՐԻԼԵԱՆ ՆԱՀԱՏԱԿԱԾ ՀՈԳԵՀԱՆԳԱՏԵԱՆ ԱՐԱՐՈՂՈՒԹԻՒՆ

Եկէ՛ք, Խոռոնեամ Բազմութեամբ
Լսենք Մարգարէն,
Որ Բարձրաձայն Կ'աղաղակէ,
Ըսելով.

«ՅԱՄԲՎ'Ծ ՈՍԿՈՐԱԵՐ, լսե՛ժէ՛ք
Տիրոջ յԱՏԳԱՐԸ:
ԱՅՍՊԷԱ Կ'ՈՒԷ ՏԵՐԸ ՁԵՁԻ.
- ԱՀԱԽԱՐԿ ԵՍ ՊԻՏԻ ՇԱՉԱԽՈՐԵԱ
ԵՒ ԿԵՆԴԱՆԱԾՆԵԱ ՁԵՁ:
ՁՐՊ ՈՒ ԱՐՈՒՆ ՊԻՏԻ ՏԱՄ
ԵՒ ԱՌԹՈՎ ՊԻՏԻ ԾԱԾԿԵԱ ՁԵՁ.
ԻՄ ՇՈՒՄՉՈՂ ՊԻՏԻ ՏԱՄ ՁԵՁԻ
ԵՒ ՊԻՏԻ ԿԵՆԴԱՆԱԿԱՔ,
ԵՒ ՊԻՏԻ ՃԱՆՉԱՔ,
ԹԷ Ե՛Ս ԵՄ ՏԵՐԸ»: